

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 6C/58/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125263980
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kurucová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2025:6125263980.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné, sudkyňou JUDr. Janou Kurucovou v spore žalobcu Prešov Ferdo s. r. o. , so sídlom Prešovská 30, Veľký Šariš, IČO: 51 632 691, zast. JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom Masarykova 2, Prešov, IČO: 42 039 720, proti žalovanému JUDr. Jánovi Harvanovi, súdnemu exekútorovi, A. XXXX/XX, B., zast. advokátskou kanceláriou POPOVIČ & PARTNERS s.r.o., so sídlom Timonova 4B, Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO : 53 669 177, o zaplatenie 2 228,40 eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Priznáva žalovanému vo vzťahu k žalobcovi právo na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal na Okresnom súde Banská Bystrica, v upomínacom konaní, dňa 26.03.2025 žalobu, ktorou žiadal, aby žalovaný bol zaviazaný uhradiť mu 2 228,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 11,9% ročne zo sumy 2 228,40 eur od 16.02.2025 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur.

2. Žalobu odôvodnil tým, že na Okresnom súde Prešov bolo pod sp. zn. 15Csp/61/2020 vedené konanie žalobcu C. A., bytom D. C. XX, E. proti žalovanému Prešov Ferdo s.r.o. (v danom konaní žalobca), o vydanie bezdôvodného obohatenia.

Rozsudkom pre zmeškanie z 08.09.2022 bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 7 250 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7 250 eur od 30.12.2018 do zaplatenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 19.10.2022 a vykonateľnosť 25.10.2022, čím sa stal exekučným titulom.

3. Pôvodný žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie, ktorú vykonával žalovaný ako súdny exekútor, na základe poverenia exekučného súdu. Exekučné konanie bolo vedené pod spisovou značkou 265Ex/1031/22 a odpísaním z bankového účtu žalovaného bol vymožený nárok a to istina vo výške 7 250 eur, úrok z omeškania vo výške 1 453,84 eur, náklady na vydanie poverenia 16,50 eur, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 260,60 eur a trovy súdneho exekútora vo výške 2 228,40 eur.

4. Na základe žiadosti žalovaného o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania a návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zo 16.12.2022 Okresný súd Prešov zrušil rozsudok pre zmeškanie

uznesením z 08.09.2022, čím došlo k zrušeniu exekučného titulu. Na základe vykonaného dokazovania bola žaloba zamietnutá a rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 21.01.2025.

5. Žalobca tvrdil, že u žalovaného, ako exekútora vykonávajúceho exekúciu, došlo k bezdôvodnému obohateniu, lebo exekučný titul bol zrušený. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Odo/882/2006 z 24.06.2008).

Poukázal na príslušnú judikatúru Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/85/2013 z 09.04.2014 z ktorej citoval že : „záväzok vydať bezdôvodné obohatenie vo všeobecnosti nevzniká v dôsledku protiprávnosti, ale vzniká mimozmluvne za splnenia určitých zákonom stanovených podmienok. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nie je viazaná na splnenie subjektívnych predpokladov a má ju každý, kto sa na úkor iného obohatí; stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu, alebo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva“.

„Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, kedy v čase poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti odpadol, stratil svoje právne účinky majúce, ale na zreteli, že bezdôvodné obohatenie vzniká za splnenia určitých zákonom stanovených podmienok, a teda na jeho vznik stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu, alebo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva, súdu rozhodujúcemu o žalobe na splnenie povinností na jeho vydanie naisto postačuje zistenie, že rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené, bolo následne zrušené, respektíve došlo podľa procesných predpisov k strate jeho účinnosti. Ak sa totiž domáha vrátenia plnenia ten, kto plnil povinnosť uloženú mu súdom, závisí dôvodnosť jeho návrhu na splnenie povinnosti vrátiť plnenie od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok (ktorý toto právo iba deklaroval) bol či nebol zrušený. Otázkou, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve (uznesenie NS SR spisovej značky 5MCdo/17/2009 z 23. novembra 2011).

6. Poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR I.ÚS/417/08, II.ÚS/475/2010, IV.ÚS/236/08, IV.ÚS/38/08 a III.ÚS/269/08 týkajúce sa postavenia súdneho exekútora jednak v konaní o náhradu škody podľa zákona číslo 514/2003 Z. z., ale aj v súvislosti s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie a jeho odmene. Pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania, prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté. Súdny exekútor vykonáva exekučnú činnosť ako slobodné povolanie a teda ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku, pri rozhodovaní o trovách exekúcie alebo odmene exekútora je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd a má postavenie účastníka konania.

„V záujme poskytovania materiálnej ochrany práv je podľa Ústavného súdu potrebné posudzovať postavenie súdneho exekútora v exekučnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o trovách exekúcie alebo odmene súdneho exekútora odlišne od jeho postavenia vykonávateľa verejnej moci, ktoré má pri realizácii úkonov exekučného konania. V konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora, je exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku a v posudzovanom prípade je platcom DPH. Čo sa týka odmene, súdny exekútor koná vo vlastnom mene a na vlastný účet, preto záver, že v tomto postavení nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia, je podľa Ústavného súdu nesprávny a nelogický. Ústavný súd konštatuje, že základné predpoklady na konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora boli naplnené, t.j. peňažné prostriedky boli pripísané na jeho účet a právny dôvod, na základe ktorého sa plnilo, odpadol tým, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie bolo zrušené. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.II.ÚS/165/2012 12 z 13. februára 2013).

7. Žalobca tvrdil, že je zrejme, že zrušením exekučného titulu, ale najmä zamietnutím žaloby v merite veci - neexistencia hmotnoprávneho nároku pôvodného žalobcu, nastalo aj na strane žalovaného ako exekútora, vyplatením trov exekúcie, bezdôvodné obohatenie a to plnením bez právneho dôvodu a plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Výška bezdôvodného obohatenia je v rozsahu vynaložených trov exekúcie teda 2 228,40 eur.

Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného na vrátenie bezdôvodného obohatenia, ale žalovaný s tým nesúhlasil s tvrdením, že vykonal exekučnú činnosť na základe poverenia exekučného súdu a na základe v tom čase právoplatného a vykonateľného exekučného titulu postupoval v súlade s exekučným poriadkom a poukázal aj správanie žalobcu ako účastníka exekučného konania.

Žalobca sa s argumentáciou žalovaného pre nevydanie bezdôvodného obohatenia nestotožňuje s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/165/2012 13.02.2013 a preto podal žalobu na súd.

8. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 02.04.2025 platobný rozkaz sp. zn. 31Up/379/2025, ktorým podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu odpor a na návrh žalobcu bol spis postúpený tunajšiemu súdu na ďalšie konanie dňa 04.06.2025.

9. Žalovaný sa v odpore vyjadril tak, že považuje žalobu za zjavne nedôvodnú, vzniesol námietku premlčania a žiadal, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a priznal mu vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania.

Po popise skutkových okolností prípadu poukázal na to, že žalobca ho ako povinný v exekučnom konaní žiadnym spôsobom počas realizácie exekučného konania nekontaktoval a neinformoval o žiadnych skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že je, alebo môže byť, spochybnená právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Prvýkrát ho informoval o tom, že dňa 16.12.2022 podal na Okresnom súde Prešov žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty a návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie až 06.02.2025, kedy mu bola doručená výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Konštatoval, že k zrušeniu exekučného titulu došlo až po riadnom a zákonom ukončení exekúcie z dôvodu vymoženého vymáhaného nároku, vrátane trov exekúcie. Žalobca sa nesprávne domnieva, že riadne vymožené trovy exekúcie možno za týchto okolností kvalifikovať ako plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Exekučný titul, na podklade ktorého sa vykonáva exekúcia, nie je právnym dôvodom vzniku trov exekúcie, ale možno o ňom uvažovať výlučne vo vzťahu k peňažnému plneniu presne identifikovanému v danom rozhodnutí, nie však vo vzťahu k trovám exekúcie.

Žalovaný tvrdil, že je potrebné dôsledne rozlišovať vymáhaný nárok a trovy exekúcie, pričom právnym dôvodom vzniku trov exekúcie nie je exekučný titul, na podklade ktorého sa vykonala exekúcia, ale výkon samotnej exekučnej činnosti súdneho exekútora podľa exekučného poriadku, na ktorú bol poverený príslušným súdom. Súdny exekútor má zákonný nárok na úhradu trov exekúcie a tento nárok vzniká súdnemu exekútorovi priamo zo zákona riadnym vykonaním jednotlivých úkonov exekučnej činnosti. Po vzniku zákonného nároku na úhradu trov exekúcie je tento nárok následne súdnym exekútorom vyčíslený a deklarovaný vo vyúčtovaní trov. Je teda zrejme, že právny dôvod vzniku zákonného nároku súdneho exekútora na úhradu trov exekúcie neodpadne ani v prípade, ak neskôr dôjde k zrušeniu exekučného titulu.

10. Žalovaný tiež poukázal na to, že mu žalobca až teraz, po viac ako dvoch rokoch od ukončenia exekúcie oznámil, že voči exekučnému titulu sa počas výkonu exekúcie bránil tak, že spochybňoval exekučný titul v súdnom konaní ešte začiatkom roku 2022. Jemu, ako súdnemu exekútorovi to neoznámil, napriek tomu, že o exekúcii a jej vedení mal preukázateľne vedomosť.

Žalobca ako povinný v exekučnom konaní bez akéhokoľvek zavinenia žalovaného ako súdneho exekútora nepostupoval tak, aby riadne uplatňoval svoje práva, napríklad podaním návrhu na zastavenie exekúcie alebo návrhu na jej odklad. Žalovaný ako súdny exekútor preto postupoval v súlade s exekučným poriadkom, za čo mu patrí odmena určená záväzným predpisom.

Tvrdil, že na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť v predmetnej veci za výkon exekučnej činnosti k existencii bezdôvodného obohatenia. Nárok súdneho exekútora na úhradu trov exekúcie nie je

naviazaný na právny dôvod vzniku pohľadávky, ktorá bola v exekučnom konaní vymáhaná. Trovy exekúcie nie sú ani príslušenstvom hlavnej pohľadávky oprávneného, ale sú samostatným nárokom súdneho exekútora za realizovaný výkon exekučnej činnosti, pričom tento nárok je určený a definovaný na základe všeobecne záväzných predpisov.

11. Vyjadril sa aj k judikatúre, na ktorú poukazoval žalobca a to tak, že k uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/85/2013 zo dňa 09.04.2014 (judikát R 74/2019) uviedol, že predmetné uznesenie nemožno aplikovať na prejednávany prípad najmä z dôvodu, že bezdôvodným obohatením, ktorým sa v predmetnej veci zaoberal Najvyšší súd, bola istina s príslušenstvom a trovy (základného) konania o vydanie platobného rozkazu, ktorého vydania sa domáhal povinný voči oprávnenému. To znamená, že v uvedenej veci sa Najvyšší súd SR vôbec nezaoberal bezdôvodným obohatením v súvislosti s trovami exekúcie a stranou sporu nebol súdny exekútor. Žalobca týmto rozhodnutím argumentoval bez akéhokoľvek pochopenia podstaty a zmyslu daného rozhodnutia. Nesprávne sa domnieva, že uvedené rozhodnutie možno použiť v prepojení na prejednanú vec na tom základe, že v základnom konaní, po zrušení exekučného titulu došlo k zamietnutiu žaloby vo veci samej, teda, že právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Podstata a význam uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu spočíva v posúdení možnosti vzniku bezdôvodného obohatenia plnením na podklade právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo zrušené v závislosti od toho, či sa jedná o deklaratórny, alebo konštitutívny rozsudok. Iba konštitutívne rozhodnutia súdu majú povahu hmotnoprávných skutočností. V danom prípade bol exekučným titulom rozsudok pre zmeškanie, t.j. kontumačný rozsudok procesne nahrádzajúci vydanie deklaratórneho rozhodnutia o žalobe na plnenie. Uvedené samo osebe v zmysle žalobcom uvedeného rozhodnutia NR SR sp. zn. 7Cdo/85/2013 dôvodnosť nároku uplatneného žalobcom relevantným spôsobom v plnom rozsahu nevylučuje.

12. K nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky spisovej značky II.ÚS/165/2012 z 13.02.2013 žalovaný zdôraznil, že vo veci posudzovanej Ústavným súdom došlo na rozdiel od prejednávanej veci k zrušeniu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia exekučného súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie, avšak ani v tomto prípade nedošlo k zrušeniu exekučného titulu, na podklade ktorého bola vykonávaná exekúcia. Išlo o prípad, v ktorom bola povinná zaviazaná na úhradu trov exekúcie právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu, ktoré bolo následne zmenené tak, že v konečnom dôsledku bol na úhradu trov exekúcie zviazaný oprávnený. Ide o zásadný skutkový rozdiel, ktorý bez ďalšieho vylučuje možnosť aplikácie záverov tohto rozhodnutia Ústavného súdu.

V prejednávanej veci o trovách exekúcie nerozhodoval exekučný súd, ale došlo k ukončeniu exekúcie vymožením plnenia a k vyúčtovaniu trov exekúcie samotným súdnym exekútorom.

13. Žalovaný považuje žalobu za zjavne nedôvodnú, lebo právnym dôvodom vzniku trov exekúcie súdneho exekútora nie je exekučný titul a preto ani jeho následné zrušenie nemožno kvalifikovať ako odpadnutie právneho dôvodu vzniku trov exekúcie. Právnym dôvodom je výkon exekučnej činnosti súdnym exekútorom, ktorý má zákonný nárok na úhradu trov, ktorý vzniká priamo zo zákona a nie je naviazaný na právny dôvod vzniku pohľadávky, ktorá je v exekučnom konaní vymáhaná.

Žalobca neunesol dôkazné bremeno ani v rovine skutkových tvrdení, ktoré riadne neodôvodnil a nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia a dokonca ich ani nevymedzil.

Žalovaný konštatoval, že žalobca sám zavinil a spôsobil vznik trov exekúcie, lebo nevyužil prostriedky procesnej obrany, ktoré mu priznáva exekučný poriadok. Tiež nespochybnil nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, čo je prvotnou príčinou vzniku trov exekúcie.

V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR spisovej značky III.ÚS/590/2024 zo 07.11.2024, v ktorom sa uvádza, že: „V normách exekučného poriadku totiž nemožno nájsť ustanovenia, podľa ktorých by nesprávnosť postupu súdu pri vyznačení vykonateľnosti exekučného titulu bolo možné preniesť či už na povinného alebo na exekútora, ktorým v takto márne vedenej exekúcii vznikli trovy. I voči nim by bolo nespravodlivé, aby znášali trovy zastavenej exekúcie, čoho prvotnou príčinou bol nesprávny postup súdu, ktorý rozhodoval v spore sťažovateľa a žalovaného. Je tomu tak z dôvodu, že exekučný poriadok ako procesná norma pri rozhodovaní o náhrade trov konania neumožňuje zohľadniť zjavnú nesprávnosť postupu iného subjektu ako oprávneného, povinného a súdneho exekútora“.

14. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, ktorú odôvodnil tým, že najneskôr dňa 16.12.2022, kedy žalobca podal návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, sa dozvedel, že vykonateľnosť exekučného titulu môže byť dôvodne spochybnená. Dňa 05.01.2023 si žalobca prevzal upovedomenie o ukončení exekúcie a konečné vyúčtovanie exekučného konania, kedy mu začala najneskôr plynúť dvojročná premlčacia lehota na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Jej márnym uplynutím došlo k premlčaniu uplatneného nároku.

15. Žalobca sa k odporu žalovaného vyjadril tak, že je nedôvodný a účelový, podaný s jediným cieľom, oddialiť splnenie nepochybného peňažného nároku žalobcu. Z obsahu odporu je zrejmé, že žalovaný mieša dokopy 2 rôzne právne inštitúty a to náhradu škody a bezdôvodné obohatenie, ktoré majú aj rôzne a rozdielne podmienky ich aplikácie, pričom závery o zodpovednosti štátu za (nesprávnu) činnosť exekútora ako orgánu verejnej moci neopodstatnene vzťahuje na prípad, kde na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu.

Žalobca uviedol, že vzhľadom na vyjadrenia sa strán sporu, je sporné len právne posúdenie uplatneného nároku a nie aj skutkové okolnosti prípadu, ktoré žalovaný namieta. Uviedol skutočnosti vyplývajúce zo spisu Okresného súdu Prešov spisovej značky 15Csp/61/2020, ktorý žiadal pripojiť a z ktorého je jasné a nepochybné, že pôvodný žalobca v predmetnom konaní nemohol mať voči tam uvedenému žalovanému žiaden hmotnoprávny nárok. Súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitimácie označeného žalovaného. Keďže rozsudok je právoplatný, ide o prekážku res iudicata a preto to nemožno riešiť ani ako otázku predbežnú v inom konaní. Právny stav je taký, že bol nielen zrušený exekučný titul a to rozsudok Okresného súdu Prešov pre zmeškanie, ale bolo aj právoplatne rozhodnuté o neexistencii hmotnoprávneho nároku pôvodného žalobcu a neskôr oprávneného v exekučnom konaní C. A..

Z uvedeného vyplýva, že nebola opodstatnená ani žalovaným vykonaná exekúcia na majetok žalobcu a teda žalovaným vymožené trovy exekúcie vo výške 2228,40 eur predstavujú bezdôvodné obohatenie.

16. Žalobca sa vyjadril aj k argumentácii žalovaného o zjavnej neopodstatnenosti uplatneného nároku a uviedol, že ak by neexistoval exekučný titul, nemohol by oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie. Súhlasil s tým, že súdny exekútor má nárok na trovy exekúcie, odmenu a náhradu účelne vynaložených nákladov, v prípade zákonne vykonanej exekúcie.

Pokiaľ žalovaný tvrdí, že žalobca ako povinný v exekučnom konaní riadne a včas nevyužil prostriedky procesnej obrany, tak žalobca zdôraznil, že zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie ale podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol. Preto je v tomto kontexte neopodstatnené konanie či nekonanie alebo zanedbanie, neinformovanie či zavinenie žalobcu ako povinného v exekučnom konaní. Jedinou príčinou vzniku trov exekúcie bola žalovaným vykonaná exekúcia, kde sa následne preukázalo, že táto bola v celom rozsahu a od počiatku nedôvodná, lebo oprávnený nemal v danom čase a ani inokedy voči žalobcovi ako povinnému žiadny hmotnoprávny nárok.

Žalobca zotrval na argumentácii obsiahnutej v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/165/2012 z 13. februára 2013, na ktoré poukazoval prioritne preto, že rozhodovacia prax súdov potvrdila skutočnosť, že exekútor môže byť aj subjektom, ktorý sa ohľadne trov exekúcie môže dostať do pozície subjektu zodpovedného za bezdôvodné obohatenie, hoci exekúciu vykonal riadne a zákone.

Naopak, rozhodnutie Ústavného súdu SR III.ÚS/590/2024 zo dňa 07.11.2024, na ktoré poukazoval žalovaný sa vzťahuje na skutkovo a právne odlišný prípad pochybenia a nesprávneho postupu súdu pri vyznačení vykonateľnosti exekučného titulu a teda ide o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

17. K vznesenej námietke premlčania žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného o tom, že premlčacia lehota začala plynúť dňom 05.01.2023, kedy vydal upovedomenie o ukončení exekúcie a konečné vyúčtovanie trov. Poukázal na to, že uznesenie o zrušení rozsudku pre zmeškanie vydal konajúci súd až 26.03.2024 a ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.04.2024. To však nespôsobil vznik bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného ako súdneho exekútora,

ale aj oprávneného C. A. nastalo až v momente právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/61/2020-195 zo dňa 21.11.2024, ktorým bola zamietnutá žaloba pre neexistenciu hmotnoprávneho nároku žalobcu voči žalovanému. Žaloba bola na upomínacom súde podaná dňa 26.03.2025, čiže pred uplynutím premlčacej lehoty.

18. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že považuje podanú žalobu aj naďalej za zjavne nedôvodnú, lebo žalobca nepreukázal zákonné predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane. Popiera, aby uspokojenie jeho zákonného nároku na úhradu trov exekúcie súlade so zákonom zakladalo na jeho strane bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. Namietal naplnenie prvého predpokladu vzniku nároku a to získanie bezdôvodného obohatenia. Chýba aj ďalší predpoklad a to protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, ktorým je absencia osobitného právneho režimu s právom aplikačnej prednosti. Naopak v danej veci je osobitný právny režim s právom aplikačnej prednosti, ktorým je zákon číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Chýba aj príčinná súvislosť medzi získaným bezdôvodným obohatením určitou osobou a majetkovou ujmou inej určitej osoby. Teda namieta existenciu vzťahu príčinnej súvislosti medzi plnením, ktoré prijal a majetkovou ujmou, ktorú pociťuje žalobca.

Žalovaný znova poukázal na priebeh danej exekúcie, správanie sa žalobcu ako povinného počas exekučného konania ako aj na samotný jej výsledok.

Trval na tom, že rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS/590/2024 zo 07.11.2024 je aplikovateľné na daný prípad, lebo v oboch prípadoch došlo následne k zrušeniu vykonateľnosti exekučného titulu, v dôsledku čoho nemožno od súdneho exekútora spravodlivo požadovať, aby sám znášal trovy exekúcie, ktoré mu vznikli. Nemenej podstatným je aj to, že Ústavný súd SR akcentoval práve na otázku zavinenia na vzniku trov exekúcie. Vznik trov exekúcie v danom prípade zaviniť sám žalobca jeho zjavným procesným pochybením, respektíve zjavnou procesnou pasivitou v exekučnom konaní, lebo mal možnosť namietat' nedôvodnosť exekúcie, avšak z dôvodov na jeho strane tak neučinil.

19. Tvrdenia o neexistencii hmotnoprávneho nároku pôvodného žalobcu a neskôr oprávneného v exekučnom konaní C. A. voči žalobcovi sú bezpredmetné vo vzťahu medzi žalobcom a súdnym exekútorom. Zo strany žalobcu ide zjavne o nepochopenie pojmu „právny dôvod plnenia“, respektíve troch odlišných právnych skutočností a ich účinkov a to 1. riadne ukončenie zákonne vykonanej exekúcie a s tým spojený nárok na trovy exekúcie, 2. zrušenie exekučného titulu po ukončení zákon vykonanej exekúcie a 3. meritórne rozhodnutie vo veci medzi oprávneným a povinným z exekúcie zamietnutím žaloby rozsudkom.

Ak žalobca má za to, že pôvodný oprávnený z exekúcie sa dopustil protiprávneho konania, v dôsledku ktorého mu vznikla škoda, mal sa domáhať svojich nárokov voči nemu. Namiesto toho žalobca uplatňuje voči žalovanému bezdôvodné nároky, pričom ani raz nespochybnil zákonnosť vykonanej exekúcie a tým pádom ani zákonný nárok žalovaného na jeho trovy.

Znova trval na tom, že iba konštitutívne rozhodnutia súdu majú povahu hmotnoprávnej skutočnosti a pokiaľ Okresný súd Prešov v odôvodnení deklaratórneho rozhodnutia, ktorým zamietol žalobu konštatoval, že neboli naplnené hmotnoprávne podmienky pre vznik nároku, neznamená to, že s poukazom na takéto odôvodnenie možno tento rozsudok označiť za konštitutívny.

Nestotožňuje sa s tvrdením žalobcu o tom, že je nepodstatné konanie či nekonanie alebo zanedbanie, neinformovanie či zavinenie žalobcu ako povinného v exekučnom konaní. V plnom rozsahu poukázal na svoju argumentáciu, prečo je judikatúra, na ktorú žalobca poukazoval, v prejednávanej veci bezpredmetná.

Zotrval na vznesenej námietke premlčania a žiadal, aby súd podanú žalobu v celom rozsahu zamietol

20. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 15Csp/61/2020, s obsahom exekučného spisu súdneho exekútora JUDr. Jána Harvana č. k. 265Ex/1031/22, so stanoviskami strán sporu a zistil nasledovný skutkový stav.

21. Žalobca C. A. podal na Okresnom súde Prešov dňa 24. 8. 2020 žalobu, proti žalovanému Prešov Ferdo, s.r.o. Prešovská 30, Veľký Šariš, IČO: 51 632 691, ktorou po pripustení zmeny žalobného petitu žiadal, aby žalovaný bol zaviazaný vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 7 250 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7 250 eur od 30.12.2018 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

Okresný súd Prešov rozhodol 08.09.2022 rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, č. k. 15Csp/61/2020-145 tak, že podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19. 10.2022 a vykonateľnosť dňa 25. 10. 2022.

Žalovaný podal dňa 16.12. 2022 návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie.

Uznesením č. k. 15Csp/61/2020-175 z 26. marca 2024 Okresný súd Prešov výrokom I. tohto uznesenia odpustil žalovanému zmeškanie lehoty na podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/ 61/2022-145 zo dňa 08.09.2022 a výrokom II. tohto uznesenia zrušil rozsudok pre zmeškanie Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/61/2022-145 zo dňa 08.09.2022.

Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 28.04.2024.

Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 15Csp/61/2020-195 z 21.11.2024 žalobu zamietol a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 21.01.2025.

Žaloba bola zamietnutá z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného, lebo v čase žalobcom tvrdeného vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaná spoločnosť ešte nevznikla, nemala právnu subjektivitu a preto jej nesvedčila vecná pasívna legitímácia v danom konaní.

22. Oprávnený C. A. podal 19.11.2022 na Okresnom súde Banská Bystrica, exekučné konanie - návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému Prešov Ferdo s.r.o., na základe rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/61/2020-145 z 08.09.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.10.2022 a vykonateľnosť 25.10.2022, návrh na vykonanie exekúcie pre vymoženie sumy 7 250 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7 250 eur od 30.12.2018 do zaplatenia, ako aj vymoženie trov prvoinštančného a exekučného konania.

Okresný súd Banská Bystrica vydal poverenie na vykonanie exekúcie, na základe horeuvedeného návrhu, súdnemu exekútorovi Mgr. Jánovi Harvanovi dňa 28.11.2022.

Súdny exekútor vydal dňa 28.11.2022 pod číslom konania 265Ex/1031/22 upovedomenie o začatí exekúcie a vyzval povinného, aby do 15 dní od doručenia upovedomenia uspokojil pohľadávku oprávneného, jej príslušenstvo a trovy exekúcie v celkovej sume 10 056,31 eur.

Dňa 02.12.2022 vydal súdny exekútor príkaz na začatie exekúcie odpísaním pohľadávky z účtu povinného v Slovenskej sporiteľni a. s. pre vymoženie pohľadávky a jej príslušenstva a dňa 30.12.2022 vydal exekučný príkaz odpísaním pohľadávky z účtu povinného.

Dňa 03.01.2023 vydal súdny exekútor upovedomenie o ukončení exekúcie a konečné vyúčtovanie exekučného konania, v ktorom uviedol, že došlo k vymoženiu istiny vo výške 7250 eur, úroku z omeškania vo výške 1453,84 eur, nákladov na vydanie poverenia vo výške 16,50 eur, trov právneho zastúpenia vo výške 260,60 eur a trov exekúcie súdneho exekútora vo výške 2 228,40 eur. Uviedol, že doručením upovedomenia o ukončení exekúcie súdu sa exekučné konanie končí.

23. Podľa § 137 písm. a) Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o splnení povinnosti.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premičí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (101 až 110). Na premičanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premičania dovoľá, nemožno premičané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premičí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premičí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 2 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len „exekučná činnosť“).

Podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 59 ods. 1 Exekučného poriadku po začatí exekúcie exekútor zabezpečí jej vykonanie. Pri exekúcii na uspokojenie práva na peňažné plnenie exekútor bezodkladne vykoná potrebné úkony na zistenie majetku postihnuteľného exekúciou v rozsahu primeranom vymáhanému nároku.

Podľa § 61o ods. 1 Exekučného poriadku ak povinný splnil vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie alebo exekútor vymohol vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie, exekútor vydá upovedomenie o ukončení exekúcie.

Podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami.

24. Právna úprava ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka zabezpečuje povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie u toho subjektu, ktorý sa na úkor iného obohatil. Pre vznik bezdôvodného obohatenia je rozhodujúce to, že došlo k obohateniu určitej osoby na úkor iného a pre toto obohatenie nebol právom uznaný dôvod, to znamená, že išlo o bezdôvodné obohatenie. Účelom bezdôvodného obohatenia je vyvolať reparačný následok vo forme povinnosti vydať predmet bezdôvodného obohatenia a odčiniť tak škodlivý následok. Prvým zákonným predpokladom je objektívny vznik majetkovej výhody, či prospechu merateľnej a vyjadriteľnej v peniazoch a to na úkor iného subjektu.

Bez dôvodné obohatenie možno získať na základe skutkových podstát, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide : a) o plnenie bez právneho dôvodu, respektíve plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, b) plnenie z neplatného právneho úkonu, c) majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

O plnenie bez právneho dôvodu ide tam, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, ale aj vtedy, ak dodatočne odpadol. Plnenie poskytnuté na základe určitého právneho dôvodu sa stáva bezdôvodným obohatením od okamihu, kedy tento počiatočne existujúci právny dôvod odpadol. Pod odpadnutím

právneho dôvodu plnenia rozumieme všetky prípady, kedy zo zákona alebo na základe zákona dochádza k jeho zrušeniu.

Predmetom sporu bol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2 228,40 eur od žalovaného z dôvodu, že si ako súdny exekútor nechal odmenu za vykonanie exekúcie, hoci exekučný titul bol zrušený. Podľa žalobcu došlo u žalovaného k bezdôvodnému obohateniu plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol.

25. Skutkové okolnosti, na základe, ktorých žalobca žiadal vydať od žalovaného bezdôvodné obohatenie, neboli medzi stranami sporné, lebo vyplývali jednak z konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod spisovou značkou 15Csp/61/2020 a tam vydaných rozhodnutí súdu, ako aj z postupu žalovaného ako súdneho exekútora, vykonávajúceho exekučné konanie na základe poverenia vydaného Okresným súdom Banská Bystrica, na vykonanie právoplatného a vykonateľného rozsudku pre zmeškanie.

Skutkovo významnou bola skutočnosť, že žalovaný ako súdny exekútor bol Okresným súdom Banská Bystrica poverený vykonaním exekúcie, na základe návrhu oprávneného C. A., ktorý žiadal vykonať exekúciu, lebo povinný (v danom konaní žalobca), nespĺnil, čo mu ukladal vykonateľný rozsudok pre zmeškanie Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/61/2020-145, ktorý bol vydaný dňa 08.09.2022 a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.10.2022 a vykonateľnosť 25.10.2022. Týmto rozsudkom bol žalobca (v pôvodnom konaní žalovaný) zaviazaný uhradiť žalobcovi C. A. sumu 7 250 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7 250 eur od 30.12.2018 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Na základe poverenia súdu, ktorého súčasťou bol exekučný titul a to rozsudok Okresného súdu Prešov, začal súdny exekútor (v tomto konaní žalovaný) s výkonom exekúcie dňa 28.11.2022 a v ten istý deň vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Následne, keď povinný dobrovoľne nespĺnil, čo mu ukladal exekučný titul, vydal žalovaný ako súdny exekútor dňa 02.12.2022 príkaz na začatie exekúcie a 30.12.2022 exekučný príkaz, ktorým pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní bola odpísaná z účtu povinného v Slovenskej sporiteľni. Dňa 03.01.2023 vydal súdny exekútor upovedomenie o ukončení exekúcie.

Z hore uvedeného opisu skutkových okolností vyplýva, že žalovaný ako súdny exekútor vykonal exekúciu na základe poverenia súdu a v súlade s exekučným poriadkom. Za výkon tejto exekúcie mu vznikol nárok na vyplatenie odmeny a hotových výdavkov spojených s vykonaním exekúcie v celkovej výške 2 228,40 eur. Túto skutočnosť žalobca nepopieral.

26. Odmenu a náhradu hotových výdavkov však následne žalobca považoval za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, lebo poukazoval na to, že rozsudok pre zmeškanie, ktorý bol exekučným titulom, bol uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/61/2020-175 z 26.03.2024 zrušený a to na základe jeho žiadosti a zároveň žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na podanie návrhu na zrušenie rozsudku. Napokon poukazoval na to, že žaloba žalobcu C. A. bola zamietnutá a to rozsudkom č. k. 15Csp/61/2020-195 z 21.11.2024, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 21.01.2025, lebo sa preukázalo, že spoločnosť v čase vzniku záväzku, ktorý bol predmetom konania, ešte neexistovala a teda žaloba bola zamietnutá pre nedostatok jeho vecnej pasívnej legitímácie.

Súd mal tak za nepochybné preukázanú skutočnosť, že k ukončeniu exekučného konania došlo 03.01.2023 a k zamietnutiu žaloby 21.11.2024. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi vydané dňa 28.11.2022, kedy začalo exekučné konanie a žalobca ako žalovaný v konaní Okresného súdu Prešov spisovej značky 15Csp/61/2020 podal návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie dňa 16.12.2022, teda až po začatí exekučného konania (rozsudok pre zmeškanie bol zrušený 26. 3. 2024). Medzi stranami nebola spornou ani skutočnosť, že žalobca túto skutočnosť súdnemu exekútorovi neoznámil, nevyužil možnosti exekučného poriadku a preto súdny exekútor exekúciu vykonal dňa 30.12.2022 a to odpísaním pohľadávky z účtu povinného. V tom čase nebola ešte známa skutočnosť, že žaloba bude zamietnutá a to z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného.

27. Došlo k tomu, že z účtu žalobcu (ako povinného v exekučnom konaní) bola na účet žalovaného ako súdneho exekútora poukázaná suma 2 228,40 eur ako odmena za vykonanie exekúcie a náhrada hotových výdavkov. Žalobca tvrdil, že žalovaný na túto odmenu nemá nárok, lebo exekučný titul na

základe ktorého vykonával exekúciu bol dodatočne zrušený, preto musí vydať plnenie, ktoré si nechal ako odmenu, ako bezdôvodné obohatenie. Exekúcia bola neopodstatnená, lebo došlo k zamietnutiu žaloby, pretože nárok žalobcu voči žalovanému neexistoval.

28. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, bránil sa tým, že exekučné konanie vykonal na základe poverenia súdu, v súlade s Exekučným poriadkom a preto mu patrí nielen náhrada hotových výdavkov, ale aj odmena za vykonanie exekúcie. Tvrdil, že zrušenie exekučného titulu nezakladá nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, lebo exekúciu vykonal ako súdny exekútor a výkonom exekučnej činnosti nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu ani v prípade, že exekučný titul bol zrušený. Rozsudok - exekučný titul nie je právnym dôvodom vzniku trov exekúcie, ale predstavuje len vymáhateľný nárok. Nárok na odmenu vzniká exekútorovi zo zákona vykonaním exekučnej činnosti.

29. Sporným tak zostalo len právne posúdenie uplatneného nároku a to, či u žalovaného ako súdneho exekútora došlo k bezdôvodnému obohateniu vyplatením odmeny za vykonanie exekúcie a náhrady hotových výdavkov, na základe exekučného titulu, ktorý bol po začatí exekúcie zrušený, keď následne bola žaloba zamietnutá.

Súd nárok posúdil tak, že nie je opodstatnený, lebo vo vzťahu medzi účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane exekútora, lebo medzi týmito subjektami nejde o súkromnoprávny vzťah, ale o vzťah verejnoprávny, nakoľko exekútor vystupuje ako nositeľ štátnej moci, plní úlohy štátneho orgánu a teda nevystupuje v ňom v rovnoprávnom postavení voči účastníkovi exekučného konania.

Svoje rozhodnutie oprel o nižšie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj rozhodnutia krajských súdov, ktoré považuje za ustálenú rozhodovaciu prax v otázke posúdenia, či u súdneho exekútora výkonom exekučnej činnosti môže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu vyplatením odmeny za výkon tejto činnosti, najmä v prípade, ak neskôr došlo k zrušeniu exekučného titulu.

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, vzhľadom na povahu právneho vzťahu medzi žalobcom ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom ako nositeľom štátnej moci a vykonávajúcim exekučnú činnosť, ktorý je vzťahom verejnoprávnym, nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/41/2009, 3Cdo/58/2009, 6MCdo/4/2011, 2Cdo/222/2020, 9Cdo/298/2020).

30. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 3Cdo/58/2009 vyplýva, že: „Exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (teraz exekučných titulov). Z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo exekučným poriadkom vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci del'by verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom a to Exekučným poriadkom. Exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom exekučným poriadkom.“

31. V rozhodnutí spisovej značky 4Cdo/49/2023 zo 16.04.2024 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že: „Z hľadiska postavenia súdneho exekútora a výkonu jeho činnosti je zrejmé, že súdny exekútor v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má postavenie verejného činiteľa a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Medzi exekútorom a žalobcom v prejednávanej veci nešlo o súkromnoprávny vzťah, ale o verejnoprávny vzťah, nakoľko exekútor vystupoval ako nositeľ štátnej moci, plnil úlohy štátnej jeho orgánu, exekútor nevystupoval v rovnoprávnom postavení voči žalobcovi ako účastník exekučného konania, ale ako nositeľ verejnej moci vykonávajúci exekučnú činnosť, ktorou na jeho strane nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (pozri, napr. sp. zn. 1Cdo/128/2019). Tým pádom právna otázka dovolateľky ohľadom predností uplatnenia práva na vydanie bezdôvodného obohatenia pred uplatnením nároku na náhradu škody nebola pre rozhodnutie odvolacieho súdu podstatná a dostatočne relevantná. Na obdobných

záveroch spočíva aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/74/2022. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že rozhodnutie sp. zn. 2Cdo/222/2020 prešlo aj prieskumom v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý uznesením zo 16. februára 2023 pod sp. zn. III.ÚS/84/2023-19 ústavnú sťažnosť sťažovateľky Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky odmietol.“

32. Súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 1Cdo/128/2019, ktorým bolo odmietnuté dovolanie voči rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. novembra 2018 sp. zn. 9Co/281/2017, ktorý v obdobnom prípade uviedol že: „Súdny exekútor v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má postavenie verejného činiteľa a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Súdny exekútor patrí teda do sústavy mocenských orgánov štátu. Z tejto skutočnosti vychádza aj právna úprava v zodpovednostnom zákone. Činnosť exekútora, aj keď má inak zárobkový charakter, je činnosťou v zastúpení štátu a vykonávanie exekučnej činnosti podľa Exekučného poriadku, preto treba považovať za integrálnu súčasť súdnej ochrany, ktorej dôsledkom je, že v konečnom dôsledku je to štát, ktorý zodpovedá za realizáciu práva na súdnu ochranu a to aj pokiaľ ide o exekučnú činnosť vykonávanú exekútorom. Medzi exekútorom a povinnou v prejednávanej veci nešlo o súkromnoprávny vzťah, ale o verejnoprávny vzťah, nakoľko exekútor vystupoval ako nositeľ štátnej moci, plnil úlohy štátneho orgánu. Pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak, ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania. V prejednávanej veci o trovách exekútora nerozhodoval súd, keď exekútor sám vymohol trovy exekúcie vo výške 17 294,03 eur a exekúcia sa skončila vymožením pohľadávky s jej príslušenstvom, vrátane trov exekúcie a z tohto pohľadu exekútor nevystupoval v rovnoprávnom postavení voči povinnej ako účastník exekučného konania, ale ako nositeľ verejnej moci vykonávajúci exekučnú činnosť, ktorou na jeho strane nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Navyše, správne súd prvej inštancie poukázal aj na to, že exekútor skončil exekúciu vrátením poverenia po vymožení pohľadávky ešte skôr ako NS rozhodol o nezákonnosti rozhodnutia KS Prešove, teda pri výkone exekučnej činnosti postupoval v súlade s rozhodnutiami exekučného súdu a ani zrušením rozhodnutia KS Prešove o zamietnutí námietok proti exekúcii nevzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie plnením z dôvodu, ktorý odpadol (tak, ako uvádza žalovaná), keď neodpadol dôvod na úhradu trov za reálny výkon exekučnej činnosti, keď nedošlo k zrušeniu žiadneho rozhodnutia, ktorým by bolo rozhodnuté o povinnosti nahradiť trovy exekúcie.“

K tejto argumentácii Krajského súdu v Nitre Najvyšší súd Slovenskej republiky v hore citovanom uznesení uviedol, že: „Správne súd prvej inštancie poukázal aj na to, že exekútor skončil exekúciu vrátením poverenia po vymožení pohľadávky ešte skôr, ako najvyšší súd rozhodol o nezákonnosti rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a teda pri výkone exekučnej činnosti postupoval v súlade s rozhodnutiami exekučného súdu a ani zrušením rozhodnutia krajského súdu o zamietnutí námietok proti exekúcii nevzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie plnením z dôvodu, ktorý odpadol (tak, ako uvádza žalovaná)“. „V danom prípade je aj dovolací súd v zhode s názorom súdov nižšej inštancie, že žalobkyňa sa nemohla domáhať voči tretej osobe vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodov, ktoré uviedli a preto nejde o prípad konkurencie nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zároveň dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že v prejednávanej veci súdy oboch inštancií túto posudzovali v súlade s ustálenou súdnou praxou, keď najskôr skúmali otázku možnosti vydania bezdôvodného obohatenia, avšak keď dospeli k záveru, že o takýto nárok tu nejde, vec posúdili z titulu náhrady škody.“

33. Aj Krajský súd v Prešove v uznesení spisovej značky 1Co/33/2025 zo dňa 07.10.2025 konštatoval že: „Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o bezdôvodnom obohatení, ktoré malo takto žalovanému ako súdnemu exekútorovi vzniknúť však nevzal do úvahy rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo49/2023 zo 16.04.2024, z ktorého vyplýva (v nadväznosti na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu - 1Cdo/128/2019 a 2Cdo/222/2020), že vo vzťahu medzi účastníkom exekučného konania a exekútorom nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, pretože medzi týmito subjektami nejde o súkromnoprávny vzťah, ale o vzťah verejnoprávny, nakoľko exekútor vystupuje ako nositeľ štátnej moci, plní úlohy štátneho orgánu a teda nevystupuje v rovnoprávnom postavení voči účastníkovi (ani povinnému, teda v danej veci žalobcovi).

34. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS/590/2024 zo 07. novembra 2024, na ktoré poukazyval žalovaný, sa týkalo možnosti uloženia povinnosti oprávnenému hradiť trovy exekúcie, ak oprávnený iniciuje exekúciu v dôvere, že rozhodnutie, ktoré je opatrené doložkou vykonateľnosti vykazuje znaky exekučného titulu, no exekúcia bola zastavená po zistení, že rozhodnutie nie je vykonateľné. Ústavný súd konštatoval, že postup súdu pri vyznačovaní vykonateľnosti exekučného titulu napĺňa podmienky nesprávneho úradného postupu a preto nie je vylúčený nárok na náhradu škody týmto spôsobenej a to vrátane plnení, ktoré by inak neboli oprávnenému uložené.

Je potrebné konštatovať, že postup Okresného súdu Prešov pri vyznačení doložky právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku pre zmeškanie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, lebo rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v súlade s Civilným sporovým poriadkom, ale neskôr došlo k jeho zrušeniu a to rovnako v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

35. Žalobca opieral svoj nárok o nález Ústavného súdu SR spisovej značky II.ÚS/165/2012 z 13. februára 2013, ktorý konštatoval, že: „V konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a o odmene exekútora, je exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku. Pokiaľ ide o odmenu súdneho exekútora, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet a preto môže byť v tomto postavení subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia.“

V danom prípade však exekučný súd nerozhodoval o trovách exekúcie a o odmene exekútora, lebo exekúcia bola ukončená vymožením pohľadávky odpísaním z účtu povinného v peňažnom ústave, vrátane odmeny súdneho exekútora a náhrady jeho hotových výdavkov. Teda neexistovalo konanie exekučného súdu, v ktorom by bol súdny exekútor účastníkom konania tak ako v konaní posudzovanom Ústavným súdom SR. Súdny exekútor, žalovaný, tak nemal postavenie účastníka exekučného konania, o právach ktorého by rozhodoval súd pri posudzovaní jeho nároku na trovy konania, prípadne ich výšku. Ústavný súd konštatoval, že: „Čo sa týka postavenia súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie a o jeho odmene je jeho postavenie odlišné. Exekučný poriadok v ustanovení § 37 ods. 1 priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie.“ V danom prípade sa nevedelo konanie v ktorom by súd rozhodoval o trovách exekúcie.

36. Súd preto rozhodol v súlade s rozhodnutiami, na ktoré poukázal v odôvodnení a s ktorými sa v plnej miere stotožňuje a považuje ich za ustálenú rozhodovaciu prax pri riešení nastolenej otázky a to možnosti vzniku bezdôvodného obohatenia súdneho exekútora vykonaním exekučnej činnosti, ak k zrušeniu exekučného titulu došlo až po vykonaní exekúcie. Je potrebné zdôrazniť, že exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky skôr, než došlo k zrušeniu exekučného titulu, lebo dňa 03.01.2023 vydal súdny exekútor upovedomenie o ukončení exekúcie a až uznesením Okresného súdu Prešov z 26.03.2024 došlo k zrušeniu rozsudku pre zmeškanie. Riadnym výkonom exekučnej činnosti v súlade s exekučným poriadkom a na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu nemohlo dôjsť u žalovaného ako súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu a preto súd podanú žalobu v celom rozsahu zamietol.

37. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, ktorou sa však súd už nezaoberal, lebo k začatiu plynutia premlčacej lehoty ani nedošlo, pretože nebol preukázaný ani prvý predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia u žalovaného a to majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu respektíve z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Teda žalovaný nemá povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2 228,40 eur a tak nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku žalobcu voči nemu a ani k plynutiu premlčacej doby.

Premlčacia lehota by v súlade s ustanovením v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, začala plynúť, keď sa oprávnený, v danom prípade žalobca, dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najskôr sa žalobca mohol dozvedieť o prípadnom vzniku bezdôvodného obohatenia až rozhodnutím Okresného súdu Prešov o zamietnutí žaloby.

38. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Súd žalobu zamietol a tak úspech vo veci mal žalovaný, ktorému vo vzťahu k žalobcovi, súd priznal náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník. (§ 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Súd rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní, keď po vykonanom dokazovaní posúdil nárok žalobcu ako nedôvodný a žalobu zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné v zmysle ust. § 355 Civilného sporového poriadku (CSP) odvolanie, ktoré sa podľa ust. § 362 CPS podáva v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Humenné.

Podľa ust. § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa ust. § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.